

**MOKESTINIŲ GINČŲ KOMISIJA PRIE
LIETUVOS RESPUBLIKOS VYRIAUSYBĖS**

**SPRENDIMAS
DĖL UAB „B1“ 2015-09-23 SKUNDO**

2015 m. lapkričio 30 d. Nr. S-231(7-230/2015)
Vilnius

Mokestinių ginčų komisija prie
Lietuvos Respublikos Vyriausybės,
susidedanti iš:
komisijos pirmininkės
komisijos narių

Editos Veršeliienės
Lauros Milašiūtės – pranešėja
Rasos Stravinskaitės
Andriaus Veniaus
Linos Vosylienės
Vaidutei Raišytei-Žiemienei
V. V.

sekretoriaujant
dalyvaujant mokesčių mokėtojo atstovui
Valstybinės mokesčių inspekcijos atstovui nedalyvaujant

2015 m. spalio 27 d. posėdyje išnagrinėjusi UAB „B1“ (toliau – Pareiškėja) 2015 m. rugsėjo 23 d. skundą dėl Valstybinės mokesčių inspekcijos prie Lietuvos Respublikos finansų ministerijos (toliau – Inspekcija) 2015 m. rugpjūčio 26 d. sprendimo Nr. 69-105, nustatė:

Inspekcija 2015-08-26 sprendimu Nr. 69-105 patvirtino Panevėžio apskrities valstybinės mokesčių inspekcijos (toliau – Panevėžio AVMI) 2015-06-05 sprendimą Nr. (36.9) FR0682-346 dėl 2015-04-07 patikrinimo akto Nr. FR0680-217 tvirtinimo, kuriuo nurodyta Pareiškėjai sumokėti 29 769,73 Eur PVM, 7 446,15 Eur PVM delspinigius ir 8 930 Eur PVM baudą (30 proc.) bei sumažinti 83 364,81 Eur 2012 m., 2013 m. nuostoliai.

Skundžiamame sprendime nurodoma, jog Panevėžio AVMI, patikrinusi Pareiškėjos PVM ir pelno mokesčio (toliau – PM) apskaičiavimo teisingumą už laikotarpį nuo 2012-01-01 iki 2013-12-31, konstatavo, kad Pareiškėja deklaruoja pardavimo PVM artimą pirkimo PVM: 2012 m. pardavimo PVM 138 760 Lt, atskaitomas pirkimo PVM 123 570 Lt, pardavimų ir pirkimų santykis – 1,12; 2013 m. pardavimo PVM 151 375 Lt, atskaitomas pirkimo PVM 121 325 Lt, pardavimų ir pirkimų santykis – 1,25.

Vietos mokesčių administratorius taip pat nustatė, kad Pareiškėja nuo 2008 m. deklaruoja nuostolius: už 2008 m. – 386 Lt nuostolių, už 2009 m. – 20 528 Lt, už 2010 m. – 99 168 Lt, už 2011 m. – 217 290 Lt (po mokestinio tyrimo – 211 322 Lt nuostolių), už 2012 m. – 167 892 Lt (po tyrimo – 157 578 Lt nuostolių), už 2013 m. – 132 035 Lt (po tyrimo – 130 364 Lt nuostolių).

Patikrinimo metu nustatyta, jog Pareiškėjos nuostolinga veikla finansuota iš jos akcininko M. F. (turintis 33 proc. Pareiškėjos akcijų) lėšų: 2012-01-01 akcininkas yra suteikęs

paskolų už 435 243,09 Lt (grąžinta 206 143,09 Lt), 2013-12-31 Pareiškėja skolinga akcininkui 549 100 Lt.

Panevėžio AVMI 2010 ir 2013 m. nustatė kasos operacijų tvarkos pažeidimus, už kuriuos Pareiškėjos darbuotojoms buvo surašyti administracinio teisės pažeidimo protokolai.

Panevėžio AVMI, įvertinusi aukščiau minėtas aplinkybes, padarė išvadą, kad Pareiškėja neteislingai apskaitė gautas pajamas ir nuo jų nesumokėjo visų privalomų mokesčių, todėl nustatė mokesčių bazę pagal mokesčių administratoriaus įvertinimą. Vietos mokesčių administratorius, surinkęs informaciją iš tokią pat ūkinę ir komercinę veiklą vykdančių mokesčių mokėtojų, konstatavo, jog Pareiškėjos antkainis mažesnis už pagal įmonių A, B, C duomenis išvestą vidutinį antkainį, todėl, taikydamas antkainio skirtumą (sumažintą taikytų nuolaidų vidurkiu), nustatė, kad mokesčių bazė, nuo kurios skaičiuojami PVM ir PM: 2012 m. – 383 223 Lt, 2013 m. – 209 038 Lt. Panevėžio AVMI, taikydama analogijos ir ekonominių modelių metodus, Pareiškėjai už 2012 m. papildomai priskaičiavo 66 510 Lt PVM sumą, už 2013 – 36 276 Lt PVM sumą, taip pat už 2012 m. ir 2013 m. sumažino nuostolį 287 842 Lt.

Centrinis mokesčių administratorius dėl Pareiškėjos skundo Inspekcijai teiginių, kad jos akcininkas finansavo veiklą dėl ekonominės krizės bei turėjo galimybių ją finansuoti, teisės pažeidimai yra nenustatyti arba nežymūs, Pareiškėja objektyviai taikė minimalų antkainį, bendradarbiavo su Panevėžio AVMI, todėl mokesčių administratorius neturėjo pagrindo apskaičiuoti mokesčių pagal mokesčių administratoriaus įvertinimą, nurodo, jog mokesčių administratorius negalėjo nustatyti tikslaus Pareiškėjos mokestinės prievolės dydžio dėl Pareiškėjos veiksmų, o būtent:

1) Pareiškėja nuo 2008 m. deklaravo nuolat patiriamus nuostolius.

2) Nuostolinga veikla nuolat buvo finansuojama iš akcininko M. F. paskolų 2011–2014 m. Inspekcija atkreipia dėmesį į Lietuvos vyriausiojo administracinio teismo (toliau – LVAT) 2014-04-15 nutartį adm. byloje Nr. A-602-409/2014, kurioje teismas pažymėjo, kad esant tokiai situacijai, kada įmonė veikia nepelningai, ir ši situacija tęsiasi visą ūkio subjekto veiklos laikotarpį, o ūkio subjekto dalyviai deklaruoja investuojantys į verslą gana dideles pinigines lėšas, sudaro pagrįstas prielaidas abejoti ūkio subjekto deklaruojamu veiklos rezultatų tikrumu.

3) Pirkimo PVM artimas pardavimo PVM.

4) 2010 m. nustatyti atvejai, kai neapskaitomi pinigai kasos aparate. 2011 m. nenustatyti pažeidimai, tačiau 2013 m. vėl nustatyti kasos operacijų pažeidimai, todėl Pareiškėjos veiksmai nepaneigia nuolatinių pažeidimų. Inspekcija nesutinka su Pareiškėja, jog pažeidimai nebuvo nustatyti arba jie mažareikšmiai (administracinio teisės pažeidimo 2010-01-25 protokolas Nr. 184262-ATP-29, 2010-06-30 protokolas Nr. 157336-ATP-300, 2013-05-08 protokolas Nr. (36.54)-ATP-195, 2013-05-08 protokolas Nr. (36.54)-ATP-196).

5) M. F. 745 243,09 Lt paskolos neįformintos kasos pajamų orderiais. Pinigų grąžinimui (206 143,09 Lt) nebuvo išrašyti kasos išlaidų orderiai. Pareiškėja nebuvo pateikusi duomenų apie suteiktas ir grąžintas paskolas. Panevėžio AVMI skyrė Pareiškėjos buhalterei 100 Lt baudą. Duomenų apie minėtos baudos panaikinimą nėra (Panevėžio AVMI 2013-05-14 operatyvaus patikrinimo pažyma Nr. (36.52)-387, administracinio teisės pažeidimo 2013-05-14 protokolas Nr. (56-54)-ATP-208, 2013-05-14 administracinis nurodymas).

6) Panevėžio AVMI nustatė, jog Pareiškėja veikloje nenaudojo 2 butų, todėl turėjo tikslinti PVM atskaitą ir dalį nuomos išlaidų priskirti neleidžiamiesiems atskaitymams. Pareiškėja mokestinio tyrimo metu nustatytus trūkumus pašalino (Panevėžio AVMI 2015-03-03 mokestinio tyrimo ataskaita Nr. (42.59) FR0686-385 (toliau – Ataskaita).

Inspekcija daro išvadą, jog nagrinėjamoje byloje nustatytos abejotinos ūkinės operacijos (nuolatinis nuostolingos veiklos finansavimas), apskaitos tvarkos pažeidimai, nedeklaruojami duomenys (gautos ir grąžintos paskolas), todėl abejonės dėl Pareiškėjos ūkinės–komercinės veiklos ir jos rezultatų 2012–2013 m. yra pagrįstos.

Centrinis mokesčių administratorius, apibendrinamas aukščiau išdėstytus faktus ir argumentus, konstatuoja, kad mokesčių administratorius negalėjo nustatyti tikslaus Pareiškėjos mokestinės prievolės dydžio dėl Pareiškėjos veiksmų, todėl, taikydamas MAĮ 70 straipsnio nuostatas, atliko Pareiškėjos veiklos įvertinimą, rinkdamas, lygindamas ir analizuodamas įvairius šaltinius.

Inspekcija dėl Pareiškėjos argumentų, jog mokesčių administratorius nepagrįstai taikė analogijos ir ekonominių modelių metodus, nes lyginamos įmonės veiklą vykdo ne Panevėžyje: Šiauliai gyventojų skaičiumi ir potencialia rinka stipriai lenkia Panevėžį, o Ukmergė – priešingai, jos rinka ir potencialių klientų skaičius daug mažesni; be to, lyginamos įmonės taip pat veikė nuostolingai, nurodo, jog nustačius, kad Pareiškėja netinkamai tvarkė apskaitą, neišsaugojo apskaitos ir kitų dokumentų, dėl ko mokesčių administratorius negalėjo nustatyti jos mokestinės prievolės dydžio įprastine, tai yra atitinkamo mokesčio įstatyme nustatyta, tvarka, Pareiškėjai priklausančią mokėti mokesčių sumą apskaičiavo pagal mokesčių administratoriaus įvertinimą, parinkdamas įvertinimo metodą, t. y. analogijos metodą. Nurodoma, jog šis metodas, pagal teisėkūros subjekto išreikštą valią, gali būti taikomas, jeigu parenkamas analogiškas mokesčių mokėtojas, vykdamas analogišką ūkinę-komercinę veiklą analogiškais veiklos sąlygomis, t. y. atskirais mokestiniais laikotarpiais turintis panašią apyvartą, panašų darbuotojų skaičių, vykdamas veiklą panašioje vietovėje, panašiomis konkurencinėmis rinkos sąlygomis ir kt. (Inspekcijos viršininko 2004-05-24 įsakymu Nr. VA-103 patvirtintų Mokesčio apskaičiavimo pagal mokesčių administratoriaus įvertinimą taisyklių (toliau – Taisyklės) 11 punktą). Nėra reikalaujama identiškų veiklos sąlygų, o tai reiškia, jog yra priimtini nesutapimai dėl darbuotojų skaičiaus, apyvartos ir kitų rodiklių. Esminis momentas yra veiklos panašumas analogiškais sąlygomis, be kita ko, apskaičiuojant mokesčius, pasitelkiant į pagalbą ir kitas reikšmingas aplinkybes. Mokesčių mokėtojas, siekdamas paneigti taikomo metodo pagrįstumą, turėtų teikti įrodymus, jog pasirinkimas nėra tinkamas (pavyzdžiui, kaip šiuo atveju, kad analogijos metodui pasirinkti kiti ūkio subjektai vykdė veiklą ne toje pačioje teritorijoje kaip Pareiškėja, buvo vykdoma visiškai kitokia ūkinė-komercinė veikla bei pan.) ir mokesčių administratoriui atliekant įvertinimą turi būti taikomas kitas metodas, tačiau tai padaryta iš esmės nebuvo (LVAT 2011-05-16 nutartis adm. byloje Nr. A-556-966/2011).

Inspekcijos teigimu, LVAT formuojamoje praktikoje konstatavo reikšmingą teisės aiškinimo ir taikymo taisyklę – nėra reikalaujama ūkio subjektų identiškų veiklos sąlygų, tai reiškia, jog yra priimtini nesutapimai dėl darbuotojų skaičiaus, apyvartos ir kitų rodiklių, tačiau privalo įvertinti ir kitas svarbias aplinkybes.

Be to, pažymima, jog mokesčių administratorius, atlikdamas apskaičiavimą, objektyviai negali tiksliai apskaičiuoti mokesčio dėl mokėtojo netinkamai vykdytų pareigų, todėl tikėtinus skaičiavimus privalo atlikti, vadovaudamasis protingumo ir teisingumo kriterijais.

Nurodoma, jog nagrinėjamu atveju Panevėžio AVMI parinko 3 įmones, kurios yra skirtinguose miestuose, nes Panevėžyje nėra kitų tokio pobūdžio kavinių, tačiau vykdo restoranų ir pagaminto valgio tiekimo veiklą (visos turi kinų patiekalų restoranus) (Ataskaita, 8 psl., Patikrinimo aktas, 4 psl.). Jose yra panašios pajamos iš prekybos (pavyzdžiui: 2012 m.: UAB „A“ – 223 869 Lt, UAB „B“ – 228 253 Lt, UAB „C“ – 196 353 Lt), parduotų prekių įsigijimo vertė (pavyzdžiui: 2012 m.: UAB „A“ – 86 916 Lt, UAB „B“ – 93 254 Lt, UAB „C“ – 86 784 Lt), darbuotojų skaičius (UAB „A“ – 10, UAB „B“ – 8, UAB „C“ – 10), kurie skiriasi nuo Pareiškėjos rodiklių (pajamos iš prekybos, pavyzdžiui, 2012 m. – 670 100 Lt, parduotų prekių įsigijimo vertė, pavyzdžiui, 2012 m. – 408 629 Lt, darbuotojų skaičius – 17), tačiau šie nesutapimai, Inspekcijos teigimu, yra priimtini, nes veikla panaši aukščiau minėtomis analogiškais sąlygomis. Kaip matyti, Panevėžio AVMI taip pat pasitelkė reikšmingą rodiklį – įmonių taikomus antkainius ir nustatė, kad jie tarpusavyje svyruoja (2012 m.: UAB „A“ – 157,57 proc., UAB „B“ – 144,77 proc., UAB „C“ – 126,26 proc., 2013 m.:

UAB „A“ – 124,58 proc., UAB „B“ – 155,50 proc., UAB „C“ – 86,09 proc.), tačiau labai skiriasi nuo Pareiškėjos (2012 m. – 63,98 proc., 2013 m. – 72,98 proc.) (Patikrinimo aktas, 3, 4 psl.).

Daroma išvada, jog analogiškų įmonių taikyti antkainiai tarpusavyje yra gana artimi, nors jos irgi patyrė nuostolius, tačiau, lyginant su Pareiškėjos taikytais antkainiais, žymiai skiriasi, todėl analogiškų įmonių antkainiai nekelia abejonių, t. y. jie atitinka protingumo ir teisingumo kriterijus, ir Panevėžio AVMI pagrįstai juos taikė, vertindama Pareiškėjos pajamų realumą 2012–2013 m.

Šiame kontekste pabrėžiama, jog pasirinktas surinktų duomenų vidurkis, t. y. pusiausvyros tarp dviejų kraštutinių, kriterijus taip pat atitinka teisingumo ir protingumo principus, nes Panevėžio AVMI parinko įmones bei vertino jų duomenis iš geografiškai artimų, bet skirtingų pagal dydį Panevėžio atžvilgiu miestų.

Pareiškėja su Inspekcijos sprendimu nesutinka.

Skunde nurodoma, jog Inspekcijos sprendimas grindžiamas deklaratyviais teiginiais, nepatvirtintais jokiais tiesioginiais ar netiesioginiais įrodymais. Nors teigiama, kad Pareiškėja slėpė realiai vykdytas operacijas, siekė neteisėtų rezultatų mokesčių srityje, tačiau nepateikiami jokie konkretūs faktai, kurie galėtų suteikti pagrindą abejoti, jog Pareiškėja teikė mokesčių administratoriui neteisingus duomenis ar netinkamai vedė apskaitą. Apsiribojama teiginiais, jog Pareiškėjai veikiant nepelningai, akcininko investavimas į verslą gana didelių pinigų sumų sudarė prielaidas abejoti Pareiškėjos deklaruojamų veiklos rezultatų tikrumu. Tačiau, Pareiškėjos teigimu, Inspekcijos sprendimas negali būti grindžiamas prielaidomis, centrinis mokesčių administratorius turėjo padaryti vienareikšmę išvadą, jog pajamos slepiamos ir tik tuomet perskaičiuoti mokesčius pasirinktu metodu. Pareiškėjos nuomone, skundžiamu sprendimu neleistinai įrodinėjimo pareiga, kad mokesčiai nebuvo slepiami, perkeliama Pareiškėjai, nors būtent mokesčių administratorius turėtų surinkti vienareikšmius įrodymus bei jais pagrįsti savo priimamus sprendimus.

Pareiškėja nurodo, jog faktas, kad 2013 m. dviem jos darbuotojoms buvo surašyti administracinio teisės pažeidimo protokolai už kasos aparatu neįtrauktų į apskaitą pinigų laikymą kasoje bei kasos operacijų atlikimo vietoje laikomų pinigų kiekio neatitiktį, nereiškia, kad Pareiškėja slėpė pajamas ar siekė neteisėtų rezultatų mokesčių srityje. Nei Patikrinimo akte, nei skundžiamame sprendime neužfiksuotas ir nenurodytas nei vienas faktas, kad klientų sumokėti pinigai nebūtų įtraukti į apskaitą, patikrinimo metu nebuvo rasta ir negalėjo būti rasta jokių neapskaitytų sumų, jokių neįtrauktų į apskaitą grynujų pinigų ar kitų faktų, kurie leistų abejoti Pareiškėjos kaip mokesčių mokėtojos sąžiningumu.

Skunde paaiškinama, jog Pareiškėja buvo įsteigta 2007 m. ir, vos pradėjusi veiklą, neišvengiamai susidūrė su 2008 m. visuotine ekonomine krize, kuri iš esmės tęsėsi iki 2013 m. pabaigos–2014 m. pradžios. Ši aplinkybė yra visuotinai žinoma, todėl neturi būti papildomai įrodinėjama. Tam tikros verslo sritys, įskaitant ir viešąjį maitinimą nėra visiškai atsigavusios iki šiol. Būtent tai lėmė, jog Pareiškėja veikė nuostolingai. Sumažėjus žmonių pajamoms, dideliame skaičiui žmonių netekus darbo, viešojo maitinimo sektorius nukentėjo bene labiausiai. Tokiu laikotarpiu ir tokioms verslo sąlygoms esant, Pareiškėja niekaip negalėjo veikti pelningai. Atsižvelgiant į tai, kas išdėstyta, daroma išvada, jog Pareiškėjos nuostolius lėmė ne tikslas slėpti ar neleistinai mažinti mokėtinų mokesčių bazę, bet objektyvios aplinkybės, kurios niekaip nepriklausė nuo Pareiškėjos, joms Pareiškėja įtakos daryti negalėjo, taigi už jas ir negali būti laikoma atsakinga.

Nurodoma, jog Pareiškėjai veikiant nuostolingai, iš esmės buvo galimos dvi išeitys: bankrutuoti ir tokiu būdu prarasti visas padarytas investicijas, atleisti darbuotojus bei veiklos toliau nebevykdyti arba tęsti veiklą ir nuostolius dengti papildomu finansavimu. Pareiškėjos nuomone, visiškai suprantama, jog paties įsteigtą Pareiškėją ir jos vykdomą veiklą finansavo

Pareiškėjos akcininkas M. F. Pažymima, kad mokesčių administratorius nenustatė, jog akcininkas Pareiškėjai paskolintų sumų neturėjo, kad jos nebuvo realiai suteiktos. Tai, jog apie paskolas nebuvo pranešta Inspekcijai teisės aktų nustatyta tvarka, pasak Pareiškėjos, nedaro suteiktų paskolų negaliojančiomis bei nereiškia, kad jos nebuvo realios ir kad skolintų pinigų Pareiškėja negavo. Priešingai, suteiktos paskolos leido Pareiškėjai išgyventi ir šiuo metu ji jau veikia pelningai.

Pareiškėja pažymi, jog nepagrįsti Inspekcijos teiginiai, kad akcininko suteiktos paskolos neįformintos kasos pajamų orderiais. Pareiškėja mokestinio patikrinimo metu kasos pajamų ir išlaidų orderius, kuriais įformintas paskolų gavimas ir gražinimas, pateikė mokesčių administratoriaus specialistams, šios paskolos buvo laiku ir tinkamai apskaitytos Pareiškėjos buhalterinėje apskaitoje.

Pareiškėja dėl PVM atskaitos patikslinimo, nenaudojus 2 butų savo veikloje, nurodo, jog tai vertintina kaip apskaitos klaida, kuri buvo ištaisyta, patikslinant atitinkamas deklaracijas. Tokiu būdu, Pareiškėjos teigimu, galima aiškiai iš esančių dokumentų nustatyti laiku nedeklaruoto mokesčio sumas, vadinasi, negalima minėto pažeidimo laikyti pagrindu perskaičiuoti mokėtinus mokesčius netiesioginiu būdu.

Pareiškėja nesutinka su mokesčių administratoriaus argumentu dėl per mažų ir nerealių taikytų antkainių parduodamai produkcijai bei realiai taikytų antkainių mažinimo vidutiniu taikytų nuolaidų procentu. Nurodoma, jog Pareiškėjos valdomoje kavinėje klientams teikiamas kinų maistas, t. y. vykdoma specifinė viešojo maitinimo veikla. Prasidėjus visuotinei ekonominei krizei, tokio pobūdžio maitinimo paslaugų veikla nukentėjo daug labiau nei kitos viešojo maitinimo rūšys (pavyzdžiui: tradicinės lietuviškos virtuvės kavinės, picerijos ir kt.). Pareiškėja, siekdama išlaikyti klientus ir neprarasti jų srauto, buvo objektyvių ekonominių aplinkybių priversta taikyti minimalų galimą antkainį, kuris leistų jai bent kiek gyvuoti ir kartu išlaikyti galutinių kainų patrauklumą klientams. Pareiškėjos nuomone, skundžiamame sprendime nustatytas vidutinis antkainio procentas nėra toks mažas, kad savaime leistų teigti, jog jis yra nerealus, jog siekta neleistinai mažinti mokesčių bazę ar pan. Nuolaidų kortelių skaičius – 345 vnt. – nėra toks didelis, kad galėtų visa apimtimi daryti įtaką (mažinti) visą Pareiškėjos taikytą antkainį, juo labiau kad patikrinimo metu mokesčių administratorius netyrė ir neužfiksavo, kaip dažnai tokios nuolaidos buvo taikytos. Paaiškinama, kad Bendrovė patiekalų gamyboje naudoja specifinius brangius ingredientus, tokius kaip kiniški grybai ir kt., kurių kaina rinkoje yra labai didelė ir kurie dedami į beveik visus patiekalus. Orientuojantis į tai, kad galutinė produkto kaina turi būti konkurencinga, Pareiškėja, ypač kilus krizei ir sumenkus klientų perkamajai galiai, negalėjo taikyti tokių didelių antkainių kaip kitos bendrovės, savo veikloje naudojančios pigesnes žaliavas.

Skunde nurodoma, jog Inspekcijos teiginys, kad Pareiškėja neapskaitė ir nedeklaravo visų pajamų, į apskaitos dokumentus įrašė tikrovės neatitinkančius duomenis, o Pareiškėjos ekonominis elgesys buvo neteisėtų rezultatų mokesčių srityje siekimas, yra nepagrįstas surinktais faktais ir įrodymais. Todėl nenustačius pajamų slėpimo, nebuvo pagrindo mokesčio bazę nustatyti netiesiogiai. Pareiškėjai nesuprantama, kokių duomenų mokesčių administratorius negalėjo nustatyti ir apskaičiuoti, jog buvo būtinybė taikyti netiesioginį mokestinės bazės nustatymo metodą, nes Pareiškėja pateikė mokesčių administratoriui visus dokumentus, visame procese bendradarbiavo, teikė rašytinį paaiškinimą, mokesčių administratorius nustatė Pareiškėjos taikytus antkainius, savikainą, kas yra užfiksuota patikrinimo akte.

Pareiškėja taip pat nesutinka su palyginimui parinktomis įmonėmis bei jų veiklos / rezultatų identiškumu (panašumu). Teigiama, jog Panevėžio AVMI neleistinai neatsižvelgė į tai, kad visos lyginamos įmonės veiklą vykdo ne Panevėžyje. Šiauliai gyventojų skaičiumi ir potencialia rinka stipriai lenkia Panevėžį, o Ukmergė, priešingai, jos rinka ir potencialių klientų skaičius daug mažesni. Be to, atkreipiamas dėmesys į tai, kad lyginamos įmonės taip pat veikė nuostolingai, nors skundžiamame sprendime teigiama, kad Pareiškėja veikti

nuostolingai negalėjo ir kad tai yra mokesčių slėpimo požymis. Pareiškėjai neaišku, kodėl lyginamų įmonių taikyti antkainiai laikyti teisingais, o Pareiškėjos – pripažinti dirbtinai sumažintais. Pareiškėjos vertinimu, lyginamos įmonės yra mažai panašios į Pareiškėją, todėl netiesioginis mokesčių bazės nustatymo metodas negalėjo būti taikomas, o jį pritaikius gauti tikrovės neatitinkantys ir klaidingi rezultatai. Atitinkamai nepagrįsti ir papildomai Pareiškėjai priskaičiuoti mokėtini mokesčiai. Nurodoma, jog skundžiamame sprendime aukščiau išdėstyti Pareiškėjos argumentai paneigti, aiškinant, jog nereikalaujama identiškų, o pakanka analogiškų sąlygų tarp tikrinamo mokesčių mokėtojo veiklos bei kitų į palyginimą traukiamų bendrovių. Pareiškėja nurodo, jog tarptautinių žodžių žodyne terminas „analogiškas“ apibrėžiamas, be kita ko, kaip „toks pat, atitinkantis ką nors“. Daroma išvada, jog, taikant netiesioginį mokesčių apskaičiavimą, įmonės turi būti parinktos maksimaliai identiškos, tiek panašios, kad kuo labiau būtų eliminuoti visi galimi neatitikimai, sąlygojantys mokėtiną mokesčių sumą. Šiuo atveju tai nebuvo padaryta, nes parinktos įmonės veikia ne tame pačiame regione, prekiauja ne tokios pačios virtuvės (ne kinų) patiekalais, kas, kaip jau buvo minėta, reiškia, jog jų patiekalų savikaina negali būti net panaši, todėl ir visos padarytos išvados bei priskaičiuoti mokesčiai yra neteisingi.

Pareiškėja, atsižvelgdama į tai, kas išdėstyta, prašo Komisijos panaikinti Inspekcijos 2015-08-26 sprendimą Nr. 69-105.

Komisija konstatuoja, jog Pareiškėjos skundas atmestinas, Inspekcijos 2015-08-26 sprendimas Nr. 69-105 tvirtintinas.

Mokestinis ginčas šioje byloje kilo dėl pagal mokesčių administratoriaus įvertinimą, vadovaujantis MAĮ 70 straipsniu, taikant analogijos ir ekonominių modelių metodus, nustatytos Pareiškėjos mokesčių bazės bei atitinkamai dėl už 2012–2013 m. apskaičiuotos mokėtinės 29 769,73 Eur PVM sumos ir 83 364,81 Eur nuostolių 2012 m., 2013 m. sumažinimo. Pažymėtina, kad Pareiškėja savo skunde neišdėstė argumentų ir nepareiškė reikalavimų dėl aritmetinio mokesčių bei su šiais mokesčiais susijusių delspinigių ir baudų sumų apskaičiavimo, o pateikė reikalavimus tik dėl įrodymų vertinimo ir teisinio nustatytų faktinių aplinkybių kvalifikavimo.

Nagrinėjamam ginčui aktualaus MAĮ 70 str. 1 dalis nustato, kad tais atvejais, kai mokesčių mokėtojas nevykdo arba netinkamai vykdo savo pareigas apskaičiuoti mokesčius, bendradarbiauti su mokesčių administratoriumi, tvarkyti apskaitą, saugoti apskaitos ar kitus dokumentus ir dėl to mokesčių administratorius negali nustatyti mokesčių mokėtojo mokesčių prievolės dydžio įprastine, tai yra atitinkamo mokesčio įstatyme nustatyta, tvarka, mokesčių mokėtojui priklausančią mokėti mokesčio sumą mokesčių administratorius apskaičiuoja pagal jo atliekamą įvertinimą, atsižvelgdamas į visas įvertinimui reikšmingas aplinkybes, turimą informaciją ir prireikus parinkdamas savo nustatytus įvertinimo metodus, atitinkančius protingumo bei, kiek objektyviai įmanoma, teisingo mokesčių prievolės dydžio nustatymo kriterijus. Pagal MAĮ 70 str. 2 dalį detalią šio straipsnio įgyvendinimo tvarką pagal savo kompetenciją nustato centrinis mokesčių administratorius, suderinęs su finansų ministru. Inspekcijos viršininkas minėtu 2004-05-24 įsakymu Nr. VA-103 patvirtino Taisyklės, kurių 4.1 punkte nustatyta, jog įvertinimas gali būti atliekamas, kai mokesčių administratorius mokesčių mokėtojo mokesčių prievolės dydžio negali nustatyti įprastine, atitinkamo mokesčio įstatyme nustatyta, tvarka, nes mokesčių mokėtojas nevykdo arba netinkamai vykdo savo pareigas, apskaičiuojant mokesčius (nepateikia mokesčio deklaracijos, nustatytą tvarką patvirtintos ataskaitos ar kito dokumento), į mokesčio deklaraciją įrašo neteisingus (nepatikimus, prieštarigus) duomenis. Taisyklių 6.1 punkte nustatyta, kad norėdamas apskaičiuoti mokesčių mokėtojui priklausančią mokėti mokesčio sumą pagal mokesčių administratoriaus įvertinimą, mokesčių administratorius konstatuoja faktus, aplinkybes, kurioms esant gali būti atliktas įvertinimas, t. y. mokesčių administratorius gali priimti

sprendimą mokesčių apskaičiuoti pagal mokesčių administratoriaus įvertinimą tik tada, kai nustatomas bent vienas faktas ar aplinkybė, nurodyti Taisyklių 4 punkte.

LVAT, aiškindamas MAĮ 70 str. 1 dalies normos turinį, ne vieną kartą yra konstatavęs (pavyzdžiui: 2009-09-14 nutartis adm. byloje Nr. A-556-945/2009; 2010-11-29 nutartis adm. byloje Nr. A-438-1542/2010; 2012-04-02 nutartis adm. byloje Nr. A⁵⁵⁶-1359/2012; 2012-11-12 nutartis adm. byloje Nr. A-442-1984/2012; 2013-02-19 nutartis adm. byloje Nr. A⁵⁵⁶-618/2013; 2014-11-10 nutartis adm. byloje Nr. A⁴³⁸-1643/2014 ir kt.), jog įstatymų leidėjas mokesčių administratoriui, atsižvelgiant į tai, kad mokesčių mokėtojas nevykdo arba netinkamai vykdo savo pareigas apskaičiuoti mokesčius, bendradarbiauti su mokesčių administratoriumi, tvarkyti apskaitą, saugoti apskaitos ar kitus dokumentus ir dėl to mokesčių administratorius negali nustatyti mokesčių mokėtojo mokestinės prievolės dydžio įprastine, tai yra atitinkamo mokesčio įstatyme nustatyta, tvarka, suteikė teisę atitinkamą mokesčių apskaičiuoti pagal mokesčių administratoriaus įvertinimą. Kokiais atvejais tai turėtų būti padaryta, apibrėžta Taisyklėse. Vienas iš tų atvejų nurodytas Taisyklių 4.1 punkte. Pastarajame punkte esančios taisyklės interpretavimas leidžia teigti, jog mokesčių administratoriaus įvertinimas gali būti atliekamas, kai: 1) mokesčių mokėtojas nepateikia mokesčio deklaracijos; 2) nustatyta tvarka patvirtintos ataskaitos ar kito dokumento; 3) į mokesčio deklaraciją įrašo neteisingus (nepatikimus, prieštarigus) duomenis; 4) mokesčių mokėtojo įsigyto turto vertė ir / ar asmeninės išlaidos per atitinkamą laikotarpį yra didesnės už deklaruotas pajamas. Tačiau sąrašas atvejų įvertinimui atlikti nėra baigtinis. Pažymima, kad ir kitais, teisėkūros subjekto neišvardintais atvejais, toks įvertinimas gali būti atliekamas. Tokia pozicija nėra atsitiktinė, nes paprastai nėra įmanoma apibrėžti visų situacijų, kada kyla būtinybė mokesčių apskaičiuoti pagal mokesčių administratoriaus įvertinimą. Vienas iš tokio įvertinimo kriterijų – mokesčių administratoriui atsiradusios kliūtys nustatyti mokesčių mokėtojo mokestinės prievolės dydį įprastine, tai yra atitinkamo mokesčio įstatyme nustatyta, tvarka.

Pareiškėja skunde Komisijai ir Pareiškėjos atstovas Komisijos posėdžio metu teigė, kad mokesčių administratorius nenustatė, jog Pareiškėja slėpė pajamas, t. y. nenustatytas pajamų neapskaitymo ir nedeklaravimo faktas, todėl nebuvo pagrindo taikyti MAĮ 70 straipsnio nuostatas ir perskaičiuoti mokesčius.

Nagrinėjamu atveju konstatuotina, jog faktinės bylos aplinkybės, su kurių atliktu mokesčių administratoriaus įvertinimu Komisija sutinka, patvirtina, kad Pareiškėja netinkamai vykdė savo pareigas apskaičiuodama mokesčius, nes 2012–2013 m. laikotarpiu buhalterinėje apskaitoje neapskaitė (į apskaitos registrus įrašė tikrovės neatitinkančius duomenis apie ūkinės operacijas) ir mokesčių deklaracijose nedeklaravo visų pajamų, gautų už teiktas viešojo maitinimo paslaugas. Kadangi visos šiam mokestiniam ginčui aktualios aplinkybės buvo detalios aprašytos skundžiamame Inspekcijos sprendime (ir Komisijos sprendimo nustatomojoje dalyje), todėl Komisija pakartotinai jų neanalizuoja, tik akcentuoja, kad Pareiškėjos verslo organizavimo teisinė forma (uždaroji akcinė bendrovė) yra siejama su pelno siekimu. Tokia situacija, kai įmonė veikia nepelningai ir tai tęsiasi visą ūkio subjekto veiklos laikotarpį (*byloje nustatyta, jog Pareiškėja, mokesčių mokėtojų registre įregistruota 2007-06-11, PVM mokėtojų registre – 2008-04-15, nuo 2008 m. deklaruoja nuostolius, t. y. už 2008 m. Pareiškėja deklaravo 386 Lt nuostolį, už 2009 m. – 20 528 Lt, už 2010 m. – 99 168 Lt, už 2011 m. – 217 290 Lt (po mokestinio tyrimo – 211 322 Lt nuostolį), už 2012 m. – 167 892 Lt (po tyrimo – 157 578 Lt nuostolį), už 2013 m. – 132 035 Lt (po tyrimo – 130 364 Lt nuostolį)*), o ūkio subjekto dalyviai skolina verslui dideles piniginių lėšų sumas (*mokesčių administratorius pagal Pareiškėjos buhalterinės apskaitos registrus nustatė, kad 2012-01-01 akcininkas M. F., turintis 33 proc. Pareiškėjos akcijų, buvo suteikęs Pareiškėjai paskolų už 435 243,09 Lt (grąžinta 206 143,09 Lt). Laikotarpiu nuo 2012-01-01 iki 2013-12-31 akcininkas Pareiškėjai paskolino 320 000 Lt: 2012 m. – 240 000 Lt, 2013 m. – 80 000 Lt. Pareiškėja 2013-12-31 skolinga akcininkui M. F. 549 100 Lt*), negaudami jokių dividendų,

prieštarauja ekonominei logikai ir sudaro pagrįstas prielaidas abejoti ūkio subjekto deklaruojamu veiklos rezultatų tikrumu. Pažymėtina, jog tokios pozicijos minėtu klausimu laikosi ir LVAT (pavyzdžiui, 2014-04-15 nutartis adm. byloje Nr. A-602-409/2014).

Tai, kad Pareiškėja netinkamai vykdė savo pareigas apskaičiuojant mokesčius, į mokesčio deklaracijas įrašydama neteisingus (nepatikimus, prieštarigus) duomenis, patvirtina mokesčių administratoriaus nustatytos faktinės bylos aplinkybės: 1. Panevėžio AVMI Operatyvios kontrolės skyriaus darbuotojai 2013-04-27 atlikto operatyvaus patikrinimo metu kasos operacijų atlikimo vietoje nustatė grynųjų pinigų trūkumą, taip pat buvo nustatyta, kad gryniesiems pinigais neapskaityti elektroniniu kasos aparatu, todėl dviem Pareiškėjos darbuotojams surašė 2013-05-08 administracinio teisės pažeidimo protokolus Nr. (36.54)-ATP-195 ir Nr. (36.54)-ATP-196. Byloje nustatyta, jog tai nebuvo vienkartiniai pažeidimai, t. y. kasos aparatu neįtrauktų į apskaitą pinigų laikymas kasoje bei kasos operacijų atlikimo vietoje laikomų pinigų kiekio neatitiktis buvo nustatyti ir 2010 metais, dėl ko už tai atsakingiems asmenims surašyti administracinio teisės pažeidimo protokolai: 2010-01-25 Nr. 184262-ATP-29 ir 2010-06-30 Nr. 157336-ATP-300. 2. Vietos mokesčių administratorius operatyvaus patikrinimo metu (2013-05-14 operatyvaus patikrinimo pažyma Nr. (36.52)-387) pagal Pareiškėjos pateiktas paskolų sutartis ir skolų grąžinimo aktus nustatė, kad Pareiškėjos akcininkas M. F. per laikotarpį nuo 2008-01-10 iki 2013-04-17 suteikė Pareiškėjai 745 243 Lt paskolų, neįformintų kasos pajamų orderiais. Pinigų grąžinimui (206 143,09 Lt sumai) 2008–2010 m. nebuvo išrašyti kasos išlaidų orderiai. Suteiktos ir grąžintos paskolos neapskaitytos Pareiškėjos buhalterinėje apskaitoje. Pareiškėja mokesčių administratoriui nebuvo pateikusi duomenų (forma FR0711) apie 2008–2013 m. suteiktas ir grąžintas paskolas. Pareiškėja, nesutikdama su mokesčių administratoriaus išvada, kad paskolos buvo neapskaitytos, su skundu Komisijai pateikė kasos pajamų ir išlaidų orderių kopijas. Iš Pareiškėjos pateiktų kasos išlaidų orderių kopijų matyti, jog Pareiškėja 2008–2010 m. grąžino M. F. 206 143,09 Lt. Įvertinus Pareiškėjos papildomai Komisijai pateiktas 2012–2013 m. išrašytų kasos pajamų orderių kopijas, matyti, jog dalis jų nepatvirtina įvykusios ūkinės operacijos, t. y. 2013-04-17 kasos pajamų orderyje Nr. 855 suma skaičiais nurodyta 20 000 Lt, tuo tarpu suma žodžiais įrašyta 6 166,37 Lt, 2012-12-31 kasos pajamų orderyje Nr. 781 suma skaičiais nurodyta 5 000 Lt, suma žodžiais – 6 166,37 Lt. Be to, Pareiškėja Komisijai nepateikė kasos pajamų orderio, kuriuo būtų įforminta Pareiškėjai 2012-01-02 suteikta 15 000 Lt paskola. Taip pat Pareiškėja Komisijai nepateikė kasos pajamų orderių, kuriais būtų įformintos 2008-01-10–2011-12-01 laikotarpiu iš akcininko gautos paskolos. 3. Mokesčių administratorius operatyvaus patikrinimo metu (2013-05-14 operatyvaus patikrinimo pažyma Nr. (36.52)-387) nustatė, kad Pareiškėjos savininkams ir darbuotojams tiekiamas nemokamas maitinimas neapskaitomas buhalterinėje apskaitoje, todėl nėra galimybės nustatyti jo dydžio. 4. Patikrinimo metu nustatyta, kad Pareiškėja ginčo laikotarpiu deklaravo pardavimo PVM, artimą pirkimo PVM: 2012 m. pardavimo PVM – 138 760 Lt, atskaitomas pirkimo PVM – 123 570 Lt, pardavimų ir pirkimų santykis – 1,12; 2013 m. pardavimo PVM – 151 375 Lt, atskaitomas pirkimo PVM – 121 325 Lt, pardavimų ir pirkimų santykis – 1,25.

Komisija, atsižvelgdama į tai, kas išdėstyta, konstatuoja, jog mokesčių administratoriaus nustatytų faktinių aplinkybių visuma yra pakankama išvadai, kad Pareiškėja netinkamai vykdė savo pareigas apskaičiuojant mokesčius, į mokesčių deklaracijas įrašė neteisingus (nepatikimus, prieštarigus) duomenis, kas atitinka Taisyklių 4.1 punktą. Todėl, nesant galimybės nustatyti mokesčių mokėtojo mokesstinės prievolės dydžio įprastine tvarka, įrodymų pakankamumo prasme atsirado pagrindas mokesčius Pareiškėjai apskaičiuoti pagal mokesčių administratoriaus įvertinimą.

Pareiškėja skunde Komisijai ir Pareiškėjos atstovas Komisijos posėdžio metu taip pat nesutiko su mokesčių administratoriaus, vadovaujantis MAĮ 70 straipsniu, taikytais analogijos ir ekonominių modelių metodais. Pareiškėjos nuomone, mokesčių administratorius

netinkamai taikė analogijos metodą, nes pasirinko įmones, kurios nėra identiškos Pareiškėjai ir jos vykdomai veiklai bei rezultatams.

Komisija nurodo, jog LVAT ne kartą yra pažymėjęs, kad MAĮ 70 str. 1 dalies norma skirta ne tam, kad būtų nustatytas tikslus (t. y. objektyviais duomenimis paremtas) mokesstinės prievolės dydis, o tam, kad būtų nustatytas mokėtinos prievolės dydis, atitinkantis protingumo bei, kiek objektyviai įmanoma, teisingumo kriterijus. Tai reiškia, kad mokesčių administratoriaus nustatytas mokėtinos prievolės dydis laikytinas pagrįstu tiek, kiek neperžengia šių įvertinimo kriterijų. Todėl tam, kad būtų paneigtas tokiu būdu nustatytas mokesstinės prievolės dydis, mokesčių mokėtojas turi pateikti įrodymus, patvirtinančius, jog nurodytų įvertinimo kriterijų buvo nesilaikyta, t. y. įrodyti, kad mokesčio administratoriaus nustatytas mokesstinės prievolės dydis neatitinka protingumo bei teisingumo kriterijų (2007-06-05 nutartis adm. byloje Nr. A-11-603/2007; 2010-04-29 nutartis adm. byloje Nr. A⁴⁴²-635/2010; 2012-12-12 nutartis adm. byloje Nr. A⁴³⁸-2491/2011).

Iš bylos medžiagos matyti, kad mokesčių administratorius Pareiškėjai mokesčių bazę apskaičiavo, taikydamas analogijos ir ekonominių modelių metodus. Taisyklių 11 punkte nurodyta, kad analogijos metodas gali būti taikomas, jeigu parenkamas analogiškas mokesčių mokėtojas, vykdamas analogišką ūkinę–komercinę veiklą analogiškais veiklos sąlygomis, t. y. atskirais mokesstiniais laikotarpiais turintis panašią apyvartą, panašų darbuotojų skaičių, vykdamas veiklą panašioje vietovėje, panašiomis konkurencinėmis rinkos sąlygomis ir kt. Taikant ekonominių modelių metodą, gali būti naudojami duomenys iš įvairių informacijos šaltinių. Šaltinis turi būti parenkamas taip, kad atspindėtų kuo tikslesnius, skaičiavimams atlikti reikalingus, rodiklius. Tai gali būti duomenys apie išlaidas, patalpas, įrenginius, klientų skaičių, vidutinį pirkimo mastą ir panašiai (Taisyklių 25 punktas). Surinktiems duomenims įvertinti turi būti parinktas realus ekonominis modelis, kurį naudodamas mokesčių administratorius turi atlikti skaičiavimus (pavyzdžiui: realizavimo pajamų, bendrojo pelno, grynojo pelno, antkainio, savikainos, pardavimo kainos, išėigos). Pasirenkamas skaičiavimo modelis priklauso nuo mokesčių administratoriaus turimos informacijos (Taisyklių 26 punktas). Mokesčių administratorius, taikydamas šį vertinimo metodą, taip pat turi įvertinti ir kitas aplinkybes, kurių tiesioginė įtaka gali būti įvertinta (Taisyklių 27 punktas).

Iš mokesstinio patikrinimo metu surinktos medžiagos matyti, kad atlikto patikrinimo metu Panevėžio AVMI, apskaičiuodama mokesčius pagal mokesčių administratoriaus įvertinimą, taikydama analogijos ir ekonominių modelių metodus, naudojo informaciją iš tokią pačią ūkinę–komercinę veiklą (restoranų ir pagaminto valgio tiekimo, t. y. kinų patiekalų restoranų) vykdančių panašioje geografinėje padėtyje (Panevėžio m.) mokesčių mokėtojų (UAB „A“ ir UAB „B“ veiklą vykdė Šiaulių m., UAB „C“ veiklą vykdė Ukmergės m.). Inspekcija pasisakė dėl taikytų metodų, paaiškindama, kad nors pasirinktose lyginimui įmonėse nustatytos skirtingos pajamos iš prekybos, parduotų prekių įsigijimo vertė, darbuotojų skaičius, tačiau šie nesutapimai yra priimtini, nes veikla panaši aukščiau minėtomis analogiškais sąlygomis, be to, nėra reikalaujama ūkio subjektų identiškų veiklos sąlygų. Toks analogiško mokesčių mokėtojo parinkimas, taikant analogijos metodą, atitinka LVAT formuojamoje teismų praktikoje pateiktą išaiškinimą dėl mokesčių administratoriaus vertinimo metodo parinkimo (2011-09-21 aprobuotas LVAT praktikos, taikant mokesčių administravimą reglamentuojančias teisės normas, apibendrinimas (I dalis), „Administracinė jurisprudencija“, 2011, Nr. 21). Kaip matyti iš mokesčių administratoriaus pasirinkto vertinimui reikšmingo rodiklio – įmonių taikomų antkainių, nustatyta, kad tarp vertintų įmonių („A“, „B“, „C“) antkainių vidurkis svyravo nežymiai (2012 m.: UAB „A“ – 157,57 proc., UAB „B“ – 144,77 proc., UAB „C“ – 126,26 proc.; 2013 m.: UAB „A“ – 124,58 proc., UAB „B“ – 155,50 proc., UAB „C“ – 86,09 proc.), tuo tarpu pastaruosius lyginant su Pareiškėjos taikytais antkainiais, šie nuo kitų įmonių taikytų antkainių labai skyrėsi (skirtumas nuo aukščiau minėtų įmonių apskaičiuoto antkainių vidurkio 2012 m. sudarė 78,89 proc.,

2013 m. – 49,08 proc.), todėl sutiktina su mokesčių administratoriaus išvada, kad analogiškų įmonių antkainiai nekelia abejonių, t. y. jie atitinka protingumo ir teisingumo kriterijus.

Pažymėtina, jog Pareiškėja, nesutikdama su mokesčių administratoriaus atliktu mokesstinės bazės apskaičiavimu, turėjo teisę tiek mokesčių administratoriui, tiek Komisijai pateikti savo apskaičiavimus. Tačiau Pareiškėja nepateikė Komisijai įrodymų, kuriais būtų paneigtos surinktų duomenų pagrindu mokesčių administratoriaus padarytos išvados dėl gautų pajamų apmokestinimo. Todėl įrodymais nepagrįsti Pareiškėjos teiginiai apie mokesčių administratoriaus neteisėtai nustatytą mokesčių bazę nepripažinti pagrįstais, todėl nėra priimtini (MAĮ 67 straipsnis).

Taigi byloje nenustačius duomenų, kad mokesčių administratorius, apskaičiuodamas Pareiškėjai mokesčius pagal mokesčių administratoriaus įvertinimą, būtų neatsižvelgęs į visas mokėtino mokesčio dydžio nustatymui reikšmingas aplinkybes, turimą informaciją ar, parinkdamas įvertinimo metodus, būtų pažeidęs Taisyklių reikalavimus, konstatuotina, jog Inspekcija pagrįstai mokėtinus mokesčius Pareiškėjai apskaičiavo pagal mokesčių administratoriaus įvertinimą, vadovaudamasi MAĮ 70 straipsnio nuostatomis, ir įmanomai objektyviausiu bei tiksliausiu būdu apskaičiavo papildomai mokėtinas mokesčines sumas. Todėl skundžiamo Inspekcijos sprendimo nurodymas Pareiškėjai sumokėti į valstybės biudžetą 29 769,73 Eur PVM, 7 446,15 Eur PVM delspinigius ir 8 930 Eur PVM baudą tvirtintinas. Taip pat pagrįstai Pareiškėjos nuostoliai 2012 m. ir 2013 m. sumažinti 83 364,81 Eur suma.

Mokestinių ginčų komisija prie Lietuvos Respublikos Vyriausybės, atsižvelgdama į aukščiau išdėstytas aplinkybes, vadovaudamasi Mokesčių administravimo įstatymo 155 straipsnio 4 dalimi, n u s p r e n d ž i a:

Patvirtinti Valstybinės mokesčių inspekcijos prie Lietuvos Respublikos finansų ministerijos 2015-08-26 sprendimą Nr. 69-105.

Pagal Mokesčių administravimo įstatymo 159 straipsnio 1, 3 ir 4 dalis mokesčių mokėtojas, nesutinkantis su Mokestinių ginčų komisijos sprendimu, turi teisę šį sprendimą apskųsti Vilniaus apygardos administraciniam teismui (Žygimantų g. 2, 01102 Vilnius). Pagal MAĮ 159 straipsnio 2 dalį apskųsti Mokestinių ginčų komisijos sprendimą taip pat turi teisę centrinis mokesčių administratorius, tačiau tik tuo atveju, kai centrinis mokesčių administratorius ir Mokestinių ginčų komisija, spręsdami mokesčių ginčą (arba mokesčio ginčo metu), skirtingai interpretavo įstatymų ar kito teisės akto nuostatas. Skundas Vilniaus apygardos administraciniam teismui turi būti paduodamas ne vėliau kaip per 20 dienų po Mokestinių ginčų komisijos sprendimo įteikimo dienos.

Komisijos pirmininkė

Edita Veršeliėnė

Komisijos nariai

Laura Milašiūtė

Rasa Stravinskaitė

Andrius Venius

Lina Vosyliėnė